

занитъ двама драгомани и ни яви, че сждбата на насъ двамата още не могла да се рѣши,¹ но че приврѣменно Високата Порта се съгласила да си хванемъ ние една кѣща въ Кадж-кьой (на азиатския брѣгъ на Босфора) и да идемъ всички тамъ да живѣемъ, подъ полицейски надзоръ.

Ние се съгласихме на драга воля съ това разпореждане, намѣрихме чрѣзъ услужливия г. Иличъ, една голѣма кѣща въ Кадж-кьой и то срѣщу полицейския участъкъ — за да нѣмаме полиция у дома — и на 15 ноември, точно слѣдъ двѣнедѣлно стоене въ цариградския полицейски арестъ, ние се събрахме пакъ съ сѣмействата си и отпътувахме съ парахода за Кадж-кьой. Непълненъ ще бжде разказътъ на тоя епизодъ, ако не прибавя, че освобождението ни не се заповѣда, додѣто ние не поднесохме на сопнато-учтивия чиновникъ, който ни бѣше поканилъ да му станемъ гости, единъ малъкъ подаръкъ въ знакъ на признателностъ за неговото гостоприемство.

Новото ни помѣщение, което се мобилира съ покѣщина отъ цариградската ни кѣща, се оказа неочаквано удобно. Слабъ бѣше тѣй сѣщо и полицейскиятъ надзоръ, който се упражняваше, явно, отъ единъ само полицейски офицеръ, а тайно, може-би, и отъ полицията на самия участъкъ. Въ всѣки случай, слѣдъ тримѣсеченъ затворъ, ние можехме да се считаме вече свободни, въ едно приятно цариградско прѣдградие, дѣто бѣхме волни да се разхождаме, дѣто обичаме, да се срѣщаме съ когото искаме. Въ Цариградъ не смѣхме да слизаеме и то не прѣзъ всичкото врѣме, тѣй като подиръ нѣколко недѣли отъ пристигането ни въ Кадж-кьой, братовчедъ ми, една заранъ, поиска отъ нашия полицейски вардачъ позволение да иде до Галата, и съ очудване чу отъ него, че може да иде, че той билъ туренъ да пази тримата стари, а не и насъ младитѣ! По-характеристиченъ примѣръ на нераз-

¹ Помежду нѣколко писма за насъ, които сж напечатани въ английската Синя Книга за Турция отъ 1878 г. (Turkey, № 1, 1878) азъ намирамъ (стр. 493) едно отъ 5/17 ноември 1877, съ което г. Лейярдъ, английски посланикъ въ Цариградъ, съобщава на английското министерство на външнитѣ дѣла, че споредъ Серверъ паша, ние двамата сме били осждени на заточение въ Арабия, но, че по настояването на г. Лейярдъ, Високата Порта се съгласила да ни изпрати въ Халепъ, градъ, дѣто сме щѣли да живѣемъ безъ да бждемъ подхвърлени на безполезно ограничение.